

» SÆR NAKAR MÍNI INNARU SÁR?

HANN HATAÐI SÍN HEILIVÁG. HANN VILDI TRYGGJA SÆR, AT HANN ONGANTÍÐ AFTUR ENDAÐI Á STONGDARI DEILD Á PSYKIATRISKA DEPLINUM. HANN VAR EIN TÓNLISTARLIGUR ÚRMÆLINGUR. HANN MÁTTI SVÍÐA FYRI SÍN SAMKYNDLEIKA. OG EFTIR SITUR EIN PÁPI, SUM ER ALT ANNAÐ ENN NØGDUR VIÐ UMSTØÐURNAR HJÁ SÁLARSJÚKUM. RASMUS RASMUSSEN VARÐ FUNNIN Í EINUM DUNNUHYLI Í VIÐARLUNDINI Í HAVN Á ALTJÓÐA SÁLARHEILSUDEGNUM, 10. OKTOBER, Í ÁR

SAMRØÐA

Heini í Skorini
heini.skorini@gmail.com

Tað er týskvöld 9. október í 2012. Klokk-an er farin av sjei. Tað er myrkt, kalt og nakað av vindi. Ein kvinna úr Havn er farin í viðarlundina við ommudótttrini. Naknu trækrúnurnar liva í vindinum. Hóast sýnið er vánaligt, finna svongu dunnnurnar skjótt fram til óvæntaðu máltíðina.

Bráðliga kemur ein maður til sjóndar á gøtuni. Hann gongur skjótt framvið húkandi ommuni, sum hevur ommudótttrina við sína lið. Maðurin er í svørtum klæðum og hyggur niður. Tær geva sær ikki stórvegis far um hann og tveita seinastu breyðbitarnar í hylin.

Deyðsboðini

14 tímar eftir lötuna í viðarlundini bankar á dyrnar í einum snotiligum, brúnum húsum í Stoffalág í Havn. Kirstin Rasmussen er einsamøll heima, tí maður hennara, Mortan Rasmussen, er farin oman í Tilhaldið í Tórsgøtu at gera morgunfímlík. Á trappusteininum standa tveir lögreglumenn.

– Streymurin var av tí besta, og eg var á veg á flot við einum vinmanni. Báturin var riggaður til, og eg skuldi júst fara úr Tilhaldinum. Meðan eg standi og práti, verði eg prikaður á økslina. Tað er eldri sonur mín, Georg. Hann biður meg koma út um. Og tað bleiv eingin útróður tann dagin, staðfestir Mortan.

– Hann var óendaliga kreativur, festligur og humoristiskur. Men hann var eisini kensluborin, lættur at stoyta og sjáldan nøgdur, sigur ein vinmaður um Rasmus, sum í 2005 gjørdist ársins gittarleikari

Hann fer í staðin heim í Stoffalág. Inni í stovuni sita lögreglumenninir og konan, Kirstin. »Teir vóru fyrimyndarligir«, minnist Mortan aftur.

Boðberarnir hava sorgarboð í skjáttuni. Ein maður, sum var farin til arbeiðis í viðarlundini mikumorgunin 10. október, hevði rakt við okkurt aftanfyrir hólman í niðara hylinum. Tað vísti seg at vera eitt lík. Sonurin hjá Mortani og Kirstin, Rasmus Rasmussen. Ársins

gittarleikari í 2005 og ein høvuðsper-sónur í politisku orrustuni um støðu teirra samkyndu. Eftir at hava stríðst við sálarsjúku í mong ár hevði hann sett eitt endaligt punktum við hjálp av heilivági. Og hann varð funnin á sjálvum altjóða sálarheilsudegnum hjá WHO. Hann hevði fyrireikað seg í fleiri dagar. Og Mortan ivast ikki í, at tað ikki var av tilvild, at Rasmus hevði valt júst hendan dagin.

– Tað lögna var, at hann hevði fingið tað betri. Hann var útskrivaður, og heilivágurin var í stigvísari minking. Men síðani havi eg latið mær fortalt, at tað ikki er óvanligt, at sálarsjúk taka sítt egna lív, tá tað gongur framá. Tá tey hava kreftirnar og yvirskotið til at gera tað, sigur Mortan.

Álopið og duldar hóttanir

Rasmus Rasmussen var føddur í Havn í 1980 og vaks upp í høvuðsstaðnum. Hann hevði eina tvíburðasystir umframt trí eldri systkin. Tónleikurin var hansara stóra passið, og í eygunum á foreldrunum var hann ein vanligur drongur. Gláður, men kortini eisini nakað afturlatin. Kreativa spæliplássíð var kjallarin í Stoffalág. Hann spældi við rokkbólkunum Makrel og Diatribes. Hann gav út instrumentalar solofløgur. Hann var vertur í útvarpssendingini Rokkstovan. Og í 2005 varð hann kosin ársins gittarleikari á Atlantic Music Event í Norðurlandahúsinum. Sambært einum vinmanni í bólkinum Makrel var Rasmus altíð eitt fet frammanfyri hinar.

– Hann var ein perfektionistur og óendaliga kreativur. Tá vit aðrir vóru nøgdir við venjingar og upptøkur í studio, kundi Rasmus blíva við. Somu brotini skuldu spælast umaftur og umaftur, hóast alt sat, sum tað skuldi, og vit aðrir ikki hoyrdu mun. Onkuntíð tyktist hann hálvvgum autistiskur. Og tá vit vóru super nøgdir við eina konsert, kundi hann fara av pallinum við gron, tí onkur hevði spælt okkurt skeivt. ▶